

Warszawa, 24 stycznia 2024 r.

Prof. zw. dr hab. Teresa Zaniewska
Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

Recenzja dorobku naukowego dr Anny Sakowicz w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego

Pani dr Anna Sakowicz związana jest z Uniwersytetem w Białymstoku, gdzie studiowała na Wydziale Filologicznym. Tam też obecnie jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w Zakładzie Białorutenistyki i Literatur Wschodniosłowiańskich, w Katedrze Badań Filologicznych „Wschód – Zachód”. Na tymże Wydziale w 2000 roku uzyskała tytuł zawodowy magistra w zakresie filologii rosyjskiej z białorutenistyką na podstawie pracy magisterskiej *Życie i twórczość Włodzimierza Karatkiewicza* napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Jana Czykwina. I jak się okazało (tego być może nie przewidywała absolwentka białorutenistyki na początku swojej kariery naukowej), to właśnie proza znalazła się w centrum Jej dotychczasowych zainteresowań badawczych. Stała się także przedmiotem analizy rozprawy doktorskiej *Białoruskie Stowarzyszenie Literackie w Polsce: stylistyczno-gatunkowe właściwości prozy*, której promotorem był również prof. dr hab. Jan Czykwini. Na jej podstawie dr Anna Sakowicz w roku 2007 uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa.

Nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu w Białymstoku praca ta ukazała się drukiem w roku 2012 pod korzystnie zmodyfikowanym tytułem *Białoruska literatura Polski. Stylistyczno-gatunkowe właściwości prozy „białowieża”*. Licząca niespełna dwieście stron książka składa się z wprowadzenia i trzech rozdziałów. We wstępie Autorka nakreśliła rys historyczny oraz przypominała okoliczności powstania Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża”, a także przywołała nazwiska wielu badaczy białoruskich i polskich oraz ich prace dotyczące poszczególnych poetów i prozaików tej grupy. Rozdział pierwszy poświęcony został prozie autobiograficznej, ważnej i reprezentatywnej dla pisarzy BSL „Białowieża”. Słusznie twierdzi Autorka, iż popularność tego gatunku wśród piszących świadczy o ogólnej tendencji prozy białoruskiej drugiej połowy XX wieku żywo zainteresowanej autobiografizmem. W przeciwieństwie do konstrukcji bohatera podporządkowanego kolektywowi, proza autobiograficzna pozwala spojrzeć na życie człowieka w wymiarze indywidualnym, co jest szczególnie cenne w przestrzeni pogranicza. Rozdział drugi dotyczy prozy historycznej, powieści i opowiadań przedstawiających wielką historię narodu oraz dziejów „małej ojczyzny” usytuowanej na pograniczu kultur, języków i religii (powieści i opowiadania historyczne Mikołaja Hajduka oraz powieści, opowiadania i eseje Sokrata Janowicza). W rozdziale trzecim Autorka analizuje prozę dwojga pisarzy młodego pokolenia – Michała Androsiuka i Miry Łukszy, odmienną w podejmowanej tematyce i stylu, lecz żywo zainteresowaną kondycją współczesnych mieszkańców kulturowego pogranicza polsko-białoruskiego. Praca zawiera również starannie sporządzoną obszerną bibliografię. To książka ważna i potrzebna w kształtowaniu indywidualnych zainteresowań badawczych Autorki,

ważna również dla pisarzy Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża” i szerzej – białoruskiego ruchu literackiego w Polsce. Jest to pierwsza praca poświęcona prozie „białowieżan”, która dotychczas na polskim gruncie raczej nie budziła zainteresowania badaczy. Przyczyną tego zjawiska upatruje Autorka w barierze językowej. To tylko jeden powód. Sprawa jest bardziej złożona i dotyczy literatury białoruskiej w ogóle, tak poezji, jak i prozy. Dotyczy także innych mniejszości. Zaległości na tym polu od 1945 do 1989 roku są ogromne. Polska Ludowa przedstawiana była jako kraj homogeniczny, a zasadniczy dyskurs dotyczący każdej z autochtonicznych mniejszości był niepoprawny politycznie w obowiązujących wówczas realiach poprawności – Białoruś i Ukraina nie istniały jako samodzielne państwa a jedynie jako część Związku Radzieckiego. Wszystkie skupione w towarzystwach kulturalnych mniejszości nie podlegały Ministerstwu Kultury ale Ministerstwu Spraw Wewnętrznych. Bezskutecznie szukalibyśmy wiedzy na temat mniejszości narodowych w podręcznikach szkolnych opracowanych i używanych w szkołach Polski Ludowej. Ich miejsce zajęli jedynie Cyganie (za sprawą Jerzego Ficowskiego, odkrywcy poezji Papuszy i autora fundamentalnej pracy *Cyganie polscy*), Eskimosi (dzięki książkom Aliny i Czesława Centkiewiczów) oraz Murzynek Bambo, wykreowany przez Juliana Tuwima.

Twórczość naukowa dr Anny Sakowicz nosi cechy prekursorskie, uniwersalizujące podejmowaną problematykę, czyniąc prozę „białowieżan” przestrzenią szlachetnego porozumienia. Terminem, którym można by określić postawę Autorki jest atopia. Jak stwierdza Adam Dziadek *atopia jest postawą intelektualną i etyczną wobec świata nieogarnialnego i niewyraźnego. Opiera się na tym, że wszystko jest do przyjęcia i do zrozumienia, nie ma w niej niechęci wobec innego, nie ma odrzucenia. Doświadczenie atopii łączy się z marzeniem: żyć we wspólnocie i jednocześnie nie dać się usidlić, zachować niezależność poza konwencjami, zwyczajowymi wzorcami zachowań (toposy czy topy). Oddzielić się od ewidentnej, łatwo postrzegalnej głupoty zbiorowości, która przytłacza, tłamsi, gwałci, zmusza do uległości, jakąś niewidzialną siłą przyspila do miejsca wspólnego, udaremnia jednostkowość i niepowtarzalność.*(A. Dziadek, *Atopia – stadność i jednostkowość*, w: Z. Kadłubek, T. Sławek (red.) *Wizerunki wspólnoty. Studia i szkice z literatury i antropologii porównawczej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2008, s. 175).

Zarówno praca magisterska dotycząca oryginalnej, związanej z tą ziemią, pełnej metafizyki, nie antagonizującej a zbliżającej narody żyjące na pograniczu, twórczości Włodzimierza Karatkiwicza (vide: *Chrystus wylądował w Grodnie*), jak i książka poświęcona prozie „białowieżan”, przyczyniły się do wykrystalizowania zainteresowań badawczych Autorki, którym pozostała wierna podejmując kolejny temat poszukiwań naukowych dotyczący prozy. Rezultat wieloletnich badań oraz zmagania Autorki w wypracowaniu rzetelnego warsztatu badawczego, uwzględniającego – ze względu na przedmiot badań – kilka metod badawczych, stanowi monografia *Polsko-białoruskie pogranicze literackie: twórczość Aleksego Karpjuka i Sokrata Janowicza* (Białystok, 2023). Jest to bez wątpienia praca w tej dziedzinie pionierska. Dostarcza także argumentów przemawiających za tym, iż współczesna proza białoruska wytrzymuje porównanie z dokonaniem w innych obszarach językowych i przynależy jej miano europejskości. Zachwyca psychologiczną prawdą, głębokim humanizmem w spojrzeniu na człowieka przypartego do muru, rozpiętego między tradycją a nowoczesnością, między tym, co rodzime, swojskie, a tym co ogólnoludzkie, ponadczasowe, zmuszanego przez los do nieustannych wyborów i ponoszenia płynących z nich

konsekwencji. Pozwala lepiej zrozumieć dylematy człowieka pogranicza, urzeka głębią i mądrością.

Przedmiotem analiz oraz interpretacji zaprezentowanych w powyższej monografii jest proza dwóch urodzonych na pograniczu polsko-białoruskim pisarzy – Aleksego Karpiuka (1920 – 1992) i Sokrata Janowicza (1936 – 2013), będąca literackim świadectwem życia człowieka w przestrzeni pogranicza, jego zachowań w życiu codziennym, czynników je warunkujących, wyborów moralnych, szacunku dla tradycji, przywiązania do symboli. To obszar wieloletnich, starannie i dogłębnie prowadzonych badań. Temat jest potrzebny i wartościowy badawczo, tym bardziej, że od wielu lat Autorka konsekwentnie skupia swą uwagę na twórczości tych właśnie pisarzy, co znajduje odzwierciedlenie także w opublikowanych artykułach oraz wygłoszonych referatach na konferencjach krajowych i zagranicznych. Badania nad literaturą pogranicza polsko-białoruskiego prowadzone przez dr Annę Sakowicz są ważne nie tylko dla literatury białoruskiej, ale także dla literatury i kultury polskiej, wszak to *Pomiędzy stepem i ruiną Rzymu / czerwoną kwitnie Polska jarzębiną* (Marek Skwarnicki, *Drzewo*, w: tegoż, *Pamięć się budzi. Wiersze wybrane*. Wybór i redakcja Jerzy Illg, Wydawnictwo Znak, Kraków 2023, s. 64). Dorobek naukowy Autorki (także ten prezentowany w omawianej rozprawie habilitacyjnej) zasługuje na uznanie także z powodu znaczącego wkładu w rozwój badań nad kulturą, historią i literaturą Podlasia. Bez wątplenia dr Anna Sakowicz już zostawiła swój ślad na mapie literackiej i kulturowej regionu. Warto pamiętać, iż białoruski ruch literacki na Białostocczyźnie stał się inspirujący dla polskiego ruchu literackiego na tym terenie. To literaci białoruscy tu urodzeni, dwujęzyczni i dwukulturowi, swą aktywnością i staraniami o utworzenie własnej organizacji twórczej, zachęcali do podobnych starań literatów polskich. W historię polskiego ruchu literackiego w regionie na trwałe wpisały się nazwiska literatów białoruskich aktywnie uczestniczących w spotkaniach oraz inicjatywach twórczych swoich polskich kolegów. Wśród nich znajduje się także nazwisko Sokrata Janowicza dość długo znanego w środowisku polskim głównie ze swojej działalności społeczno-politycznej (lidera ruchu politycznego wśród białoruskiej mniejszości narodowej), chociaż pisał nie tylko – jak się wyraził – *w języku najpierwszym dzieciństwa*, ale również po polsku.

Książka Pani dr Anny Sakowicz *Polsko-białoruskie pogranicze literackie. Twórczość Aleksego Karpiuka i Sokrata Janowicza* ma siłą rzeczy charakter porównawczy. (Wybór do analizy twórczości tych właśnie pisarzy jest przez Autorkę przemyślany i dobrze uzasadniony we wstępie). Z tego punktu widzenia monografia również pozostaje cenna, a psychologiczny portret bohaterów prozy obydwóch pisarzy zyskuje na ostrości. Na badania o charakterze komparatystycznym wciąż istnieje zapotrzebowanie na gruncie humanistyki. I słusznie, gdyż świat jest większą jednością niż czasem wydaje się nie jednemu z badaczy. Widać to wyraźnie także w mentalności i duchowości mieszkańców pogranicza, co znalazło odbicie w twórczości obydwóch przywoływanych tu pisarzy. Po lekturze tej książki nieodparcie przychodzi refleksja ogólniejszej natury, iż kultura polska od wieków żyła osmozą, spotkaniami, wymianą wartości. To pluralistyczne spektrum decydowało o jej wartości i sile, wszak brąz jest szlachetniejszy od miedzi i cyny, które się wrzuca do tygla. Podobne prawa obowiązują w społecznościach różnonarodowych żyjących na pograniczu.

Praca ta, podkreślmy to także, pozostaje ważna dla poszukiwań naukowych prowadzonych przez badaczy polskich i białoruskich nad twórczością pisarzy Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża”, gdzie zdecydowana większość artykułów i książek

dotyczy twórczości poetyckiej członków tej grupy. Publikacji poświęconych prozie „białowieżan” jest bardzo mało, by nie powiedzieć, iż nie ma ich w ogóle. I tu zdecydowanie książka Pani dr Anny Sakowicz ma charakter prekursorski, podobnie jak wcześniej i później opublikowane artykuły i rozprawy (szkoda, że niektóre z nich – ciekawe i ważne – w czasopiśmie i periodykach lokalnych, co znacznie ogranicza grono ich czytelników).

Obszerna, ponad czterystustronicowa monografia *Polsko-białoruskie pogranicze literackie. Twórczość Aleksego Karpiuka i Sokrata Janowicza* (warto tu podkreślić także staranną i estetyczną stronę edytorską książki) składa się ze wstępu, trzech rozdziałów (ostatni zamiast zakończenia) oraz bogatej, uwzględniającej najnowsze pozycje, bibliografii. Książka, co ważne w publikacji naukowej, szczególnie bogatej w nazwiska, zawiera indeks osobowy. Wstęp jest świadectwem erudycji Autorki. Świadczy o dobrej znajomości najnowszej literatury dotyczącej badań nad problematyką pogranicza, na które to publikacje dr Anna Sakowicz się powołuje (m.in. prace M. Dąbrowskiej-Partyki, J. Ławskiego, E. Rybickiej, K. Sawickiej-Mierzyńskiej, D. Zawadzkiej). Zawiera wyjaśnienie podstawowych pojęć i jasno postawione pytania badawcze. Tu znajduje się również uzasadnienie trafnego wyboru do analizy i interpretacji twórczości tych właśnie pisarzy (chodzi o szerokie spojrzenie historyka literatury na cały wiek XX: czasy II Rzeczypospolitej i okres wojny u Aleksego Karpiuka i lata powojenne u Sokrata Janowicza). W rozdziale pierwszym monografii *O odpowiedzialności człowieka przed czasem i historią. Aleksy Karpiuk – apologeta ziemi rodzimej* Autorka omawia twórczość tego pisarza, wskazując jednocześnie na czynniki zewnętrzne (historyczne i polityczno-społeczne) wpływające na charakter prozy A. Karpiuka i warunkujące zachowania jej bohaterów, autochtonicznych mieszkańców Podlasia w czasach II Rzeczypospolitej i w latach II wojny światowej (1939 – 1945). Rozdział drugi zatytułowany *Od przeżyć romantyka do niezłomnego stwierdzenia białoruszczyzny. Sokrat Janowicz – bojownik o białoruską historyczno-kulturową spuściznę Podlasia* zawiera analizę dorobku literackiego tego pisarza z uwzględnieniem dziejów Białorusinów Podlasia od lat czterdziestych i pięćdziesiątych XX wieku do końca tego stulecia. W rozdziale trzecim *Charakter białoruskiej literatury Polski* Autorka porównuje twórczość A. Karpiuka i S. Janowicza pod kątem postawionej we wstępie tezy. Wskazuje też na ciągłość tradycji białoruskiej w przestrzeni Podlasia obecną w prozie obydwóch pisarzy, na podobny typ bohatera, na apologię małych ojczyzn. Bohaterowie tej prozy mówią z głębi przeszłości, głosem pamięci, której królestwem jest polsko-białoruskie pogranicze. Słusznie pisze Autorka, iż niestychanie ważne dla twórczości obydwóch pisarzy są *konflikty etniczne, doświadczenie migracji ze wsi do miasta, zderzenie się w nim z innym modelem życia i obcą kulturą, asymilacja, sakralizacja słowa rodzimego, domu, kultury białoruskiej. (...) Twórczość Karpiuka i Janowicza daje możliwość zapoznania się nie tylko z problemami Białorusinów na pograniczu, ale też porównania ich losu z doświadczeniem odzwierciedlonym zarówno w literaturze białoruskiej powstającej na terytorium Białorusi, jak i w literaturze polskiej*. I to są nowe pola badawcze, które otwiera niniejsza monografia, co należy zapisać na jej plus.

Książka dr Anny Sakowicz bez wątplenia spełnia wymogi pracy habilitacyjnej. Korzystnie świadczy o naukowym rozwoju Autorki, o wyraźnie dostrzegalnym pogłębieniu profesjonalności literaturoznawczego warsztatu badawczego.

Warto podkreślić, iż rozprawa została napisana z dużą kulturą literacką, chociaż nie pozostaje wolna od błędów. Na stronie 326 ze zdumieniem czytamy, iż polski pisarz, Tadeusz Konwicki (1926 – 2015) urodził się w Białorusi (!) Czy pogląd ten podzielają również trzy

recenzentki monografii zaliczone do grona *wybitnych naukowców* ? (Patrz: podziękowania umieszczone przez Autorkę monografii na początku książki.) Jeśli zaś jest inaczej, to dlaczego Autorka po zapoznaniu się z recenzjami nie poprawiła tego rażącego błędu? Nowa Wilejka, miejsce urodzenia Tadeusza Konwickiego w roku 1926 znajdowała się w granicach II Rzeczypospolitej, co nie przeszkadzało pisarzowi, będącemu symbiotyczną osobowością kulturowego pogranicza, przez całe życie czuć się *częścią żywej Białorusi* (zob. *Jestem częścią żywej Białorusi*. Rozmowa z Tadeuszem Konwickim, w: T. Zaniewska, *A dusza jest na Wschodzie. Polsko-białoruskie związki literackie*, Białystok 1993, s. 11 – 21).

Pani dr Anna Sakowicz jest znaną w środowisku badaczką i znawczynią literatury wschodniego pogranicza. Posiada znaczący dorobek w badaniach nad białoruskojęzyczną prozą w Polsce. Po doktoracie znacznie poszerzyła obszar swoich zainteresowań badawczych (Współczesna literatura białoruska, Polsko-białoruskie związki literacko-kulturowe, Twórczość pisarzy Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża” w Polsce, Literatura pogranicza polsko-białoruskiego, Doświadczenia łągowe w literaturze białoruskiej, Literatura starobiałoruska), co znalazło odbicie w licznych publikacjach – rozdziałach w monografiach oraz artykułach opublikowanych w czasopiśmie (m.in. w „Białorutenistyce Białostockiej” (Pani dr Anna Sakowicz jest sekretarzem tego periodyku), „Studiach Wschodniosłowiańskich”, „Bibliotekarzu Podlaskim”). Ponadto jest redaktorką kilku monografii naukowych. Po doktoracie ogłosiła drukiem ponad 50 publikacji, w tym 21 rozdziałów w monografiach naukowych, ponad 30 artykułów i rozpraw w czasopiśmie naukowych, które wzbudziły zainteresowanie i zostały docenione, o czym świadczy m.in. liczba cytowań. Pani dr Anna Sakowicz jest również autorką kilku recenzji książek naukowych z zakresu współczesnej literatury białoruskiej. Większość rozpraw to prace wartościowe i ważne, włączające się w dyskurs humanistyki dotyczący symboli i znaków kulturowych. Do takich na przykład należy artykuł *Topos domu w opowiadaniach Sokrata Janowicza* zamieszczony w książce pokonferencyjnej *Topos domu w literaturach wschodniosłowiańskich* (Białystok 2017), którego dr Anna Sakowicz była współredaktorką. To istotna publikacja, zwłaszcza w kontekście niespokojnego XX stulecia, w którym to – tu trzeba zgodzić się z opinią Czesława Miłosza – wszyscy jesteśmy wygnańcami (wykorzenienie, przymusowe przesiedlenia, awans ze wsi do miasta – wówczas domy pozostawały *gdzieś za snem*). Warto przypomnieć tu prawdę oczywistą, iż dom w życiu każdego człowieka nie tylko osobiście istnieje, ale również osobiście znaczy. Utrata domu to nie tylko brak bezpiecznego schronienia, ale także utrata wartości, co pozostaje tak ważne dla tożsamości, szczególnie mieszkańców ziemi na styku kultur. Godne wyróżnienia są też prace poświęcone prozie Włodzimierza Karatkiewicza, Janki Bryła, Mikołaja Hajduka, Larysy Geniusz, i Jurki Geniusza (matka i syn).

Pani dr Anna Sakowicz jest badaczką o ukształtowanej osobowości, a Jej aktywność naukowa godna oceny najwyższej. Uczestniczyła czynnie w kilkudziesięciu konferencjach naukowych krajowych (m.in. Warszawa, Kraków, Olsztyn, Lublin, Sejny, Białystok) i zagranicznych (m.in. wielokrotnie Litwa – Wilno i Białoruś – Grodno, Mińsk, Mohylew), kilku była współorganizatorką i sekretarzem. W Wileńskim Uniwersytecie Pedagogicznym (obecna nazwa Akademia Oświaty Uniwersytetu Witolda Wielkiego), w Białoruskim Uniwersytecie Państwowym w Mińsku na Wydziale Filologicznym, w Państwowym Pedagogicznym Uniwersytecie w Mińsku na Wydziale Filologii Białoruskiej oraz w Państwowym Uniwersytecie im. A. A. Kulaszowa w Mohylewie odbyła staże naukowe. Prowadziła tam

również zajęcia dydaktyczne (m.in. w ramach programu Erasmus Plus (2017r.), co pozwoliło Habilitantce na nawiązanie współpracy naukowej z takimi uczonymi jak: prof. Lilia Plygavka, prof. Andrzej Baranov, doc. Halina Turkiewicz, doc. Henrika Sokolovska oraz dr Jovita Ruseckaja. W 2017 roku odbyła również staż naukowy w ramach programu Erasmus+ na Wydziale Filologicznym Akademii Oświaty Uniwersytetu Witolda Wielkiego w Wilnie.

Wyrazem aktywności naukowej Pani dr Anny Sakowicz jest również uzyskanie przez Nią grantu w ramach konkursu Narodowego Centrum Nauki (program „Miniatura 5”, nr rej. 2021/05/X/HS2/01128), którego była kierownikiem. Projekt badawczy *Pogranicze polsko-białorusko-litewskie: twórcy dwujęzyczni pochodzący z Białostoczczyzny z lat 1900 – 1939* został zrealizowany w terminie 15 grudnia 2021 do 14 grudnia 2022 r.

Pani dr Anna Sakowicz działalność naukową łączy z pracą dydaktyczną. W latach 2000 – 2023 prowadziła ćwiczenia z Historii literatury staroruskiej, z Historii literatury rosyjskiej XIX wieku, z Rosyjskiej literatury dziecięcej, z Historii literatury białoruskiej XIX wieku oraz z Historii literatury białoruskiej XX wieku. Prowadziła również wykłady z przedmiotów: Wstęp do literaturoznawstwa, Metodologia badań literackich, Antropologia literatury, Literatura powszechna. W zakresie Jej obowiązków dydaktycznych znajdowało się także seminarium licencjackie z zakresu Historii literatury białoruskiej XX wieku (wypromowała 7 prac licencjackich na kierunku filologia rosyjska). Prowadziła również zajęcia z zakresu językoznawstwa (Praktyczna nauka języka rosyjskiego na III r. I st., Praktyczna nauka języka rosyjskiego I r. II st., Lektorat języka rosyjskiego na filologii angielskiej, Lektorat języka białoruskiego). Opracowała programy nauczania i przygotowała sylabusy dla przedmiotów z wyżej wymienionych dziedzin, na kierunkach: filologia białoruska i filologia rosyjska. Ponadto brała udział w egzaminach dyplomowych (zrecenzowała 60 prac licencjackich i magisterskich, 26 razy wystąpiła w roli Przewodniczącej Komisji Egzaminacyjnej).

Warto wspomnieć o szeregu innych aktywności, do których należą m.in.: opieka nad studentami z Uniwersytetu Grodzieńskiego, którzy w ramach wymiany studenckiej gościli na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu w Białymstoku, opiekun roku, protokołowanie przebiegu publicznej obrony doktorskiej (dwukrotnie), opracowanie planu i programu studiów na kierunku filologia białoruska I i II st., koordynowanie praktyk zawodowych studentów filologii rosyjskiej na studiach stacjonarnych.

Pani dr Anna Sakowicz w latach 2014 – 2018 aktywnie uczestniczyła też w popularyzacji nauki biorąc aktywny udział w promocji Wydziału Filologicznego Uniwersytetu w Białymstoku w ramach Podlaskich Festiwali Nauki i Sztuki. Była też współorganizatorką konkursów literackich, autorką i wykonawczynią lekcji pokazowych dla uczniów szkół średnich w Białymstoku, Bielsku Podlaskim oraz w Łomży w ramach *Spotkań z językiem i kulturą rosyjską*.

Wśród licznych prac organizacyjnych Habilitantki odnotować należy wielokrotny udział w Komitetach Organizacyjnych Międzynarodowych Konferencji Naukowych organizowanych na Uniwersytecie w Białymstoku, gdzie występowała w roli sekretarza i koordynatora z uczelniami krajowymi i zagranicznymi (Katedry Białorutenistyki z Polski i Białorusi, Akademia Nauk w Mińsku, Wydział Sławistyki Akademii Oświaty Uniwersytetu Witolda Wielkiego w Wilnie).

Do ważnych pełnionych przez dr Annę Sakowicz obowiązków zaliczyć należy prace w Wydziałowym Zespole ds. Grantów Dydaktyczno-Naukowych, do którego zadań należy

przygotowywanie wniosków grantowych na rzecz Wydziału Filologicznego Uniwersytetu w Białymstoku oraz w Zespole Badań Regionalnych, który ma charakter badawczy.

Pani dr Anna Sakowicz za swoją działalność naukową i organizacyjną czterokrotnie została uhonorowana Nagrodą Rektora Uniwersytetu w Białymstoku (lata: 2004, 2008, 2011, 2012).

Na podstawie dostarczonej mi dokumentacji, działając w oparciu o wytyczne art. 219 Ustawy z 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2023, poz. 742) z całym przekonaniem stwierdzam jednoznacznie, iż dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dr Anny Sakowicz spełnia wszelkie wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Zatem stawiam wniosek o dopuszczenie dr Anny Sakowicz do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Teresa Zaniewska